

உப்புட்டி மனோன்மனி

வார்த்தா

க. கோபந்தசாத்சரம்

०८

சிவமயம்

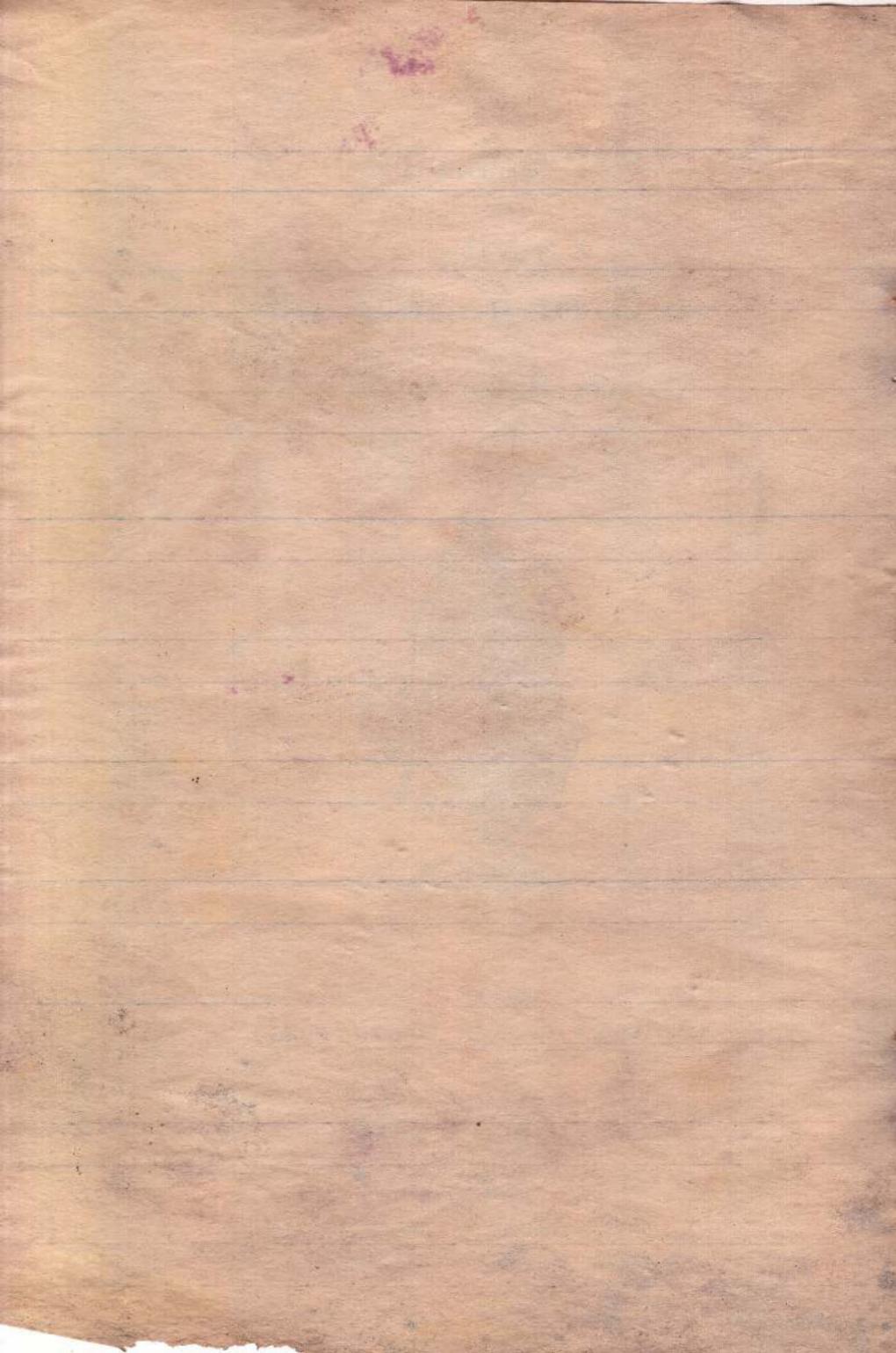
உடுப்பிட்டி
 மனைான்மனி
 அந்தாதி

ஆக்கம் :
 பண்டிதர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

வெளியீடு

சின்னத்துறை — தவராசா
 கொம்மன்னுறை, வல்வெட்டித்துறை.

மனோன்மணி அந்தாதி

MANONMANI ANTHATHI

முதலாம் பதிப்பு விசயதசமி 1992

ஆங்கிரச ஆஸ்டு, புரட்டாதி மீ:

வெளியீட்டாளர்:

திரு. சின்னத்துறை - தவராசா

கொம்மன்துறை,

வல்வெட்டித்துறை:

ஒவியம்: ஞேமன் தற்றாரு: ஆண்தன்

விலை: 20/- ரூபா

கிடைக்குமிடம்

திருமகள் புத்தகசாலை
நெல்வியடி

திதம்பரப்பிள்ளை புத்தகசாலை
நெல்வியடி.

வடலங்கா புத்தகசாலை
பருத்தித்துறை

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
பேருத்துநிலையம், யாழ்ப்பாணம்

முகவுரை

நாம் ருதித்து ருதித்து மயங்கிப் படைத்து விடும் நம் தலை விதிகளை பின்பு கடுந்தவம் புரிந்துங் கரைப்பது கடினம். இது ஒர் உண்மை. இதற்கு மேலான ஓர் உண்மையும் உண்டு. அதாவது தந்திரோபாயங்களில், கெட்டித்தனங்களில், மனிதர்களில் பணம் பண்டங்களில் எமக்குத் தெரியாமலே எமக்குள்ள நம்பிக்கையை நீதியில் தர்மத்தில் இவற்றின் வடிவான கடவுளில் மாற்றிப் பதிக்கும் போது விதியையும் வெல்லமுடியும் என்ற நம்பிக்கை பிறக்கும்; இதுவே அந்த மேலான உண்மை. இந்திலையில் “நம்பினார் கெடு” தில்லை. நான்கு மறை தீர்ப்பு. அம்பிகை பதந் தொழுதால் அதிக வரம் பெற லாம்” என்ற பாரதியின் கவிதை நினைக்க நினைக்க இனிக்கும். விதியையும் வெல்லும் அனுபவங்கள் பெருகும். விதிகளை எதிர்த்து வெல்லும் வெராக்கியம் - துணிவு பிறக்கும்.

இந்த மேலான உண்மைகளை எனக்கு விளக்கும்படி செய்த ஞானகுருவான முருகப்பெருமானை அதற்குக் காலான திரிகரண சுத்தியை எனக்கு அகிகரித்துவருங் குக்ஞான தேசிகை வழுத்தி “யான் பெற்ற ஞானம் பெறுக இத் தமிழ்மூர்” என்று மனோன்மணி மாதாவைப் பிரார்த்தித்து அந்த நல்லவாயின் வெளிப்பாடான இப் பனுவல் மலர்க்குவியலை அவன் செம்பவழுச் சிற்றாடிகளில் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

சாவுதான் தலைவிதியென்றால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியது தான் என்று சலித்துத் தளர்ந்து போயிருக்கும் தமிழ்மூச் சமூகம் அந்தத் தலைவிதியையும் வெல்ல எமக்கு வேண்டிய ஆண்மீகத் தகுதியை முன்று தேடியவன்னாம் அம்பிகை பாதம் அல்லும் பகலும் அநவரத மூம் ஏத்த வேண்டும். சமூகரீதியான அந்த ஆண்மீக எழுச்சி சாலை வென்று நாம் விடுதலை பெற வைப்பது தின்னைம்.

இந்த நம்பிக்கையில் எழுந்த இப் பிரார்த்தனை நாலுக்கு ஆசியுரை வழங்கியுள்ள இந்த மணோன்மணிஅம்பாள் ஆஸய தர்மகர்த்தா சபையினருக்கும், அணிந்துரை தந்துகளிய பாடிப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைக் கலைவர் கலாந்தி அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கும், முன்னுரை வழங்கிய பலாவி ஆசிரியக் கல்லூரி உபஅதிபர் கலிஞர் சோ, பத்மநாதன் அவர்கட்டுகும் இந் நாலை அச்சிட்டு வெளி விடும் உடுப்பிட்டி கொமம்ஸ்துறை திரு, சின்னத்துரை தவராசா குடும்பத்தினருக்கும் இதனை அழகுற விரைந்தச்சிட்டுதலையை யாழ். சௌவப் பிரகாச அச்சகத்தாரர்க்கும், இந் நாலைக் கற்றுணர்ந்து இறை சாலைத் தைத் தேடிக்கொள்ளும் அனைவருக்கும் அம்பாளின் அருள்வேண்டி நன்றி கூறி அமைகிறேன். வணக்கம்.

யாழ்: இந்துக்கல் ஹாரி,
யாழிப்பாணம், 21 - 09 - 92.

இப்படிக்கு,
நாலாசிரியன்,
ச. வே. பஞ்சாட்சரம்

கொம்மன்தறை மனேன்மணி அம்பாள்
தேவஸ்தான தரிமகர்த்தா சபை
வாழ்த்துரை

சைவச் செம்மனச் செல்வர்களே!

வங்கக் கடல் வந்து வளமார் நலம் கொழிக்கும் வல்லவையாம் பதியில், தங்கத் திருநர் தகவுடையர் வாழும் உடுப்பிட்டி வடக்கு கொம்மன்தறை கிராமந் தஸ்னில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஹீ மனேன்மணி அம்பாளை நினைந்து ' மனேன்மணி அந்தாதி " பாடிய ஆசிரியப் பெருந்தகை கவிஞர் பஞ்சாட்சரம் இனிய எனிய தமிழில் பாட்ச மங்களுக்கும் எளிதில் விளங்கக் கூடிய முறையிலே நாறு பாடல்களை உள்ளடாகி யாத்துண்ணார்கள்.

தற்கால சூழ்நிலைக்கிறப் போது தமிழும் சைவமும் தற்பொது ஒடும் ஆண்ஸல்களை எம் சு அப்பா நக்குச் சொல்வது பொல் பாடன் அமைந்துள்ளன. கஷ்டங்களுக்கு நிசாரணம் பெறக் கவிஞர் பல ரட்சகளில் மூபங்கிருக்கின்றார். கவிஞரின் எண்ணத்தை அப்பாள் திசையம் நிறைவேற்றி வைப்பாள் திரு. பஞ்சாட்சரம் அமைக்க சமய ஆரவழும், தமிழ் ஏழை மீது வகான் ஓன்ன பற்றும் காரணமாக இந்த மனேன்மணி அந்தாதி பாடியுள்ளார்கள். எனினும் தன் குல தெய்வத்தையும் கவிஞர் மந்து விட்டில்ல. இன்னொயாகர முன்னுக்க அமைக்கு வைத்துக் கொண்டே இந்த அந்தாதி வைப்பாடு முடித்துள்ளார்கள். தமிழ் மக்கள், சைவ மக்கள் ஆதனை படித்து ஆண்ம கடேற்றும், நற்பயன் பெறுவது தின்னனம். திரு. பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் இன்னுப் பல காலம் இந்த மன்னலைக் கொழுந்து வழிமுகிக்கும், சைவத்துக்கும் தொண்டாற்ற வேண்டுமென வல்லாம் வல்ல அம்பிகையை வேண்டுகின்றேன். எமது தேவஸ்தான அம்பாளை அழகாக மனேன்மணி அந்தாதி பாமாலையில் பாடியதைக்காக தேவஸ்தான தரிமகர்த்தா சபை சார்பில் திரு. பஞ்சாட்சரம் அரசனுக்கு நல்லரை களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். திரு. பஞ்சாட்சரத்தின் பாதி மேலும் பல தேவஸ்தானங்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என அம்பிகையை வேண்டிக் கவிஞர் நீண்ட வாழ வாழுந்துகின்றேன்.

எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்டினும் அப்பொருள் மேய்ப் பொருள் காணபதற்றிவ.

வாழ்க சைவம்! வளர்க விவநாமம்!
“ மேன்மைகொள் சைவந்தீ விளங்குக உலகவிடல்லாக்,”

அன்பன்

பராராசதிங்கம்

தலைவர்

தரிமகர்த்தா சபை,

மனேன்மணி அம்பாள் தேவஸ்தானம்

கொம்மன்தறை,

உடுப்பிட்டி.

யாத்பொன்பு பஸ்கலைக் கழகத்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

போசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள்
வழங்கி ய

அனிந்துரை

“உப்பிட்டி மனேன்மணி அந்தாதி” நாறு பாடல் கொக்கொக்கம் எமந்துஞ்செது. எல்லாப் பாடல்களுமே அசிரிய வீதுத் தத்தின் அளவந்துள்ளன. கவிஞர் ச. வெ. பஞ்சாசரம் அவர்களுடைய கலித்துவத்தினையும் பக்கி உணர்கவையும் பாடலின் புலப்படுத்துவன் வாய்ஜினான.

கமிழ் ஒலக்கிய வரலாற்றினை அறிந்தவர்கள் கி. பி. 600 கொட்டகம் கி. பி. 900 வரையிலூம் பாடல் பெற்ற புனித இடங்களைப் போக்கினை நன்ற உணர்வார். இக் போன்ற பிற்காலத்திலே கறிப் ப்ரச விசயநார் நாயக்கமண்ணர்கள் காலத்திலே ஒளிவொரு கோயில் பற்றியும் காபாக்கமோ, அக்காதி — ஏங்கெல். — பின்னைத்தரிமு போன்ற பிரபந்தக்கோபம் பாடப்பிட்டக. இசைகளைட்டிகளிலே கறிமுப்பொரு பேணப்பெறுகிறோம் கோயிலும் அந்தை சார்க்க கி. பி. 500 முதலிலே பேணப்படுவதைம் என்ற ஏண்ணம் ஏற்பட்டதன் கிளைவாகவே கோயில்களிலே பெற்ற தொகையான பக்கங்களைப் பல பிரபாதங்களுக்கும் எந்தன: கவிஞர் பஞ்சாட்சாமும் இத்தகைய தொக்கட்சேயே கோயில்களிலே பிரபந்தங்கை பாடப்பாவி யெனி டீடு வகின்றார்: கெண்ணில் செங்காப்பித்தோயாரிமேல் பின்னைத்தக்காதி பாடு வின்றர் சிபிபாந்தா உடுப்பிட்டி மனேன்மணிக்கு அந்தாதி பாடு கிறார். அண்ணையின் பெருங் காந்தையினுடு:

உடுப்பிட்டி மனேன்மணி அந்தாதி பாடத்தோடாகச் செல்கிற கவிஞர் களினுடைய உரிமை ஊர்க்கடவுளாகிய செலாாகப்பிடிக்கொடு குக்குத்தான் காப்புப் பானிசின்றார். அடுக்குவரும் நாறுபாடல்களை அந்தாதி அமைப்பிலே அமைக்கவினான: முதற் பாடலுடைய முடிவு அடுத்த பாடலுடைய தொடக்கமாக அமைவது “அந்தாதி” என்று படும்: முதற்பாடல் “தண்டனைகள்” என்று முடிகின்றது: அடுத்த பாடலின் முதல் தொடரி “தண்டனைகள்” என்று அமைக்கிறது:

ஈங்கள் அக்காதி, பாடல் ஆசிரிய வீதித்தும் எனப் பக்கம் வடிய நிலையிலே மனேன்மணி அந்தாதி அமைப்பிலும், பாடல்களை வரம் இட்டாலும் பின்னவையைச் சட்டுவன்றாக அமைகின்றன.

“ நினைவெல்லாம் மஞ்சுபேஷ் பொன்! நினைவெல்லாம் கண்ணாதன் நினைவெல்லாம் நரி நாய் பேய் நிறையிருட்டு நெஞ்சரிதூ
கிளை யெல்லாம் திரங்குதிலு விமானங்கள், குண்டுகளாய்
நினை உன்னை என்னவேஷா நெறிச்சுயர்க் பாரடிடே!

என்றால் பாட்டே வகை மாதிரிக்கு எடுத்துக் காட்டலாம். இத்தோற்று.

“ குளிக்கின்றாரி ஆயுதமின்கி ஜோடு அத்திக்கென்கி கொடுக்க
புளிக்காசில்! குண்டுகளாக பொசுக்குகின்றார் எம்தடிரி!

என்றால் கவிஞர் நடைமுறை நிலைமைகளை எடுத்துக்கூறி கலைஞர்
மன்றிடம் முறையிடுகின்றார்.

முறையிடநீக்கேற்றபடி ஜோந்ஸ் தங்குதகட்டின்றிப் பாட்டு
களிடை வகுக்கமலின்றன. அந்தாழியின் இறுதிப் பாடலை எடுத்து
கூட காட்டாக்கலாம்.

“பொன்னேநும் பாஸ்னியாமே, முதலை மீனாட்டி;
உன்னே பிர பஞ்சமெல்லாம் அமர்ந்தவனே! அந்புக்கே!
முன்னேதோ நல்லிழையால் முகைந்தொம்காளி! பக்கப்படிலே;
இன்னேவா ஏழவரிதாம் இனியுனின்றுள் பாரமா!

கோயில்களே குண்டுகளுக்கு இலக்காவிக்கு காலத்திலே
வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம்: இச்குழநினையில் ஒவ்வொரு கோயில்
பற்றியும் பிரபந்தம் ஏதாவது பாடுவதற்கு மூலம் ஏக்கோரில் குடைக்
வகையிலே ஆவணப் பகுத்தப்படுகின்றது: கவிஞர் பஞ்சாட்டாய்
அவர்கள் தீத்துறையில் மேற்கொள்ளும் முபற்றியீசு விளைவான
மனோன்மனி அந்தாதி, கவிஞரில் கவித்தத்திற்குத்தினால் புலப்படுத்த
தலதோடு அவிலாமல் உடுப்பிட்டு விராட்சிக்குள்ளதுக் கோயில்களு
இச்சால் நிலைமைகளையும் நிசழவக்கணையும் ஆவணப்படுத்தும்
இலக்கியமாக அமைகின்றது. பாறூஸ் இலக்கிய வடியக்கித்துக்குள்
நடைமுறை நிலைமைகளையும் புகுத்தி அமைக்கலாம் என்பதற்கு
இந்தால் சாக்காகின்றது.

பலாவி ஆசிரியக் கல்லூரித் துணை முதல்வரி
கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்கள்
வழங்கிய

முறையூரை

கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம் அபர்கள் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக எழுதி வருபவர் இளமைப் பருவத்திலேயே, 'எழிலி', 'நண்டலை' முதலிய காசீயங்கள் கவிதை நூல்கள் படைத்து) பரிசும் பாராட்டும் பெற்றவர்.

'திருவும் பொய்ப்பொருஞும் செல்வழும் இறைவன் தநடைக் கூலிகள்' என்றின்னை, ஒருவரை மடீயாது உறைப்பாய்த் திரிவார். இவர் பாரம் பழியல்லாவற் றங்கும் இறைவர் மேல் போட்டு விடுவார். ஆண்ட 'ஞோடு உரையாடக் கவிதை அவந்து ஆட்கமாக உதவுகிறது கவிஞர் படைப்பாசிய இனுவைச் செகராசப் பிள்ளையார் பிள்ளைத் தமிழ் இந்த வகையில் குறிப்பிட்டதுக்கு

தான் வாழும் காலத்தில் அரசால் சமூக, பொருளாதார கும் நிலைகளில் இருந்து ஒரு கவிஞரால் முற்றா விலகி நின்று இலக்கியம் படைக்க முடிவில்லை. படைக்கதாலும் அது ஏதோ காலம் வாறிவந்த படைப்பாக தப்பு இலக்கியமாக (escapists literature அக) கைக்கப்படும். இது பக்கி இலக்கியத்திற்கும் பொருந்தும், தாங்காலிய பக்கிப் பனுவல்கள் பல மூழைவற்றின் புது வடிவங்களாக - வாய்ப் பட்டுகளாக - மலினப்படுவது காணலாம்.

ச. வே. ப. பாடும் பனுவங்களில் இந்தக் குறைபாடு இல்லை. எங்கள் மண்ணில் நிகழும் அவங்களைக் கண்டு பொங்குவதும் இறைவியிடம் முறையிலேதும் அவன் அருளை வேட்டலும் அவர் அனுகும் முறை.

சமூகத்தில் காலும் சிறுமைகளை சிரபிலுகளை - எல்லாம் காடுவார் கவிஞர். கவிஞர்களுக்கு உரிந்தான் 'ஒப்பில்லாத சமூகதாயம் காண வேண்டும்' என்ற கணவு இவர் கவிதையில் ஆங்காங்கீ இழையோடும்.

கணவுகள் கணவுகளாகவே இருக்கும் பொழுது தன் மயந்தி என்ன தான் செய்ய முடியும்! தனக்கு மேலான கெடியாகிய கால அரம்ருவான், ஆவேசம் கொள்வான்.

இதையே நன்பர் ச. வேடபு செய்கிறார். வாழ்க்கைப் புயலில் அடியுள்ளு போனார் அவரி: எத்தனை சொத்தைகள், நெருக்குவாரங்கள், அவைச்சல்கள்! அவற்றால் கட்ச்சட்டம் பொன்னாக அவர் கவியுள்ளம் ஒளி வீசுகிறது.

தமது வாழ்வின் நெருக்கடியானதோருக்கட்டத்தில், உடுப்பிட்டி மனுக்களினைச் சரண்டுவிஸ்ரங்கர் கவிஞர். நெஞ்சச் சுகைகளை எல்லாம் இறக்கி வைக்கிறார். ஆம் ஒர் அந்தாகி பாடுகிறார்:

“நீராவோ நெடுஷல்கள்! நீராவோ பழஷ்டங்கள்!

நூராதோ உன்றினைவே ஒயாமாச் தம் நெருசில்! என ஏங்குகிறார்.

தமிழ்ச் சமூகம் பொருளையே பெரிதாய்க் கூடி வாழ்நாள் முழுவதும் கட்டுவதிலும் காப்பகிலும் பொழுததக் கழிப்பதன்றிப் பொருளாக மதிழ்ச்சி காட்டுவதில்லை. இந்த அவைச்சலை என்னிட கையாடுகிறார்.

“காலி ரண்டால் ஒடுக்கிறோம் காக்கழக்க மாணுக்கு கால் முங்கால் ஒடுக்கிறோம் காக்கழக்கப் பேர்த்திக்கு கால் நான்கால் ஒடுக்கிறோம் காக்கழக்கப் பீட்டிக்கும்.....”

ஆனால் சொத்தையோ சீடுகளைபோ, உயிர்கயோ காக்க முடியாத குற்றினை. தமிழ் மக்கள் எல்லாம் இழைத் தாதிகளாய் அவையும் கொடுமை! ச. வெ. ப. எரிமலையாய்க் குழுநிறார்.

“உயிர், சொத்து, வீடு, புலம் ஊர்பலவும் பறித்தார்கள் புயலாடும் துங்பபாசிப் புழுவாணோம் சமவர்கள்!”

“ஆடை ஒரு சந்தியில்; பார் அழகர் ஒரு சந்தியிலே! வீடுமுந்த பெண்டு பிள்ளை வேறு மொரு சந்தியிலே!

“அடியோ காற்பந்தாக அறம்புறமாய்! துடிக்கின்றோம். வடிவேல், சக்கரம், குலம் வந்தெம்மை மீட்காவோ?

இந்த அழிவுகளைச் செய்பவர்கள் இதுவரை என்ன சாதித்தார்கள்! கோயில் மீது கண்ணவீசியும், மக்களைக் கொன்றும், அங்க வீணர்கள் ஆக்கியும் அத்திபாவசியப் பங்க்களைக் கடுத்தும் என்ன கண்டார்கள்! அடிபணிவதிஸலை என்று முடிவு நம்மக்கள் மன்றகளில் ஆழப் பதிந்ததுதான் மிக்கம்.

“கைநால்கள் தகர்த்தென்ன? கர்ப்புரம் தடுத்தென்ன?

செய்கொயில் தகர்த்தென்ன? தெய்யம் நாம் மறந்தேயும்!”

அவலங்களுக்கும் அழிவுகளுக்கும் முடிவில்லையா! என்று ஏங்காத வர யார்? அமைதி, அமைதி, அமைதி! இந்த அமைதி புறத்தே மட்டுமின்றி அத்தும் வரவேண்டும். இறைவியிடம் நம்பைப் பரிபூரணமாக ஒப்படைப்படுத் தயி என்று கூறுகிறார் கவிஞர்.

"அமைதி எனும் கிருட்டாத்தகல் ஆண்வேரி தானிலைவோ ! ..
சமய நேற்றுச் சம்பந்தமானதைத் தார்க்கும் கேடப்பெறுவோ ! ..
துமை மனிச்சாராய்க் கணமும் நடப்பிக்கும் ஒளிலைவோ ! ..
உழையுன்றால் சாட்டாகங் கூப்படைப்போ !

அங்குப்பிள்ளை அகுளுள்ளம் கொண்ட இந்தப்பகுதி தான்
கிடூக்கும் வேண்டுகோள் ஒன்றாக்கு. கொதித்துக் குழந்தைக்கு ஆய்
நம் காரணம் இடுப்பினும் அவர் யாகரயும் சபிக்கூடாரிக்கூப்போ,
தமிழ்க் கவியானா? "அகுளிக் கூறினும் வெதுன்று கூறினும்" அவ்வபி
பயணங்கள் விளைவது கூறிக்கிறேன்:

தமிழை முறையாகச் சீற்று, தமிழ்க் கவிதை மரபை - அதன்
தெளிவு கறிவுகளை - புரிந்து கொண்டு, கவிபாடும் கவிச்சிட்டு என்க
எனக்கூடிய முழுத்துக் கவிஞர்களுள் "பஞ்சர்" ஒருவர். அந்தாதித் தொட்ட
வாரக் கநாயகமாகப் பாடியிருக்கிறார் அவர். விராட்சிக் கூறுத்
முன்னுமணி அங்கை நம் புதுசொமாகிய இங்கினுடு பிரானஸ்
காக்ட!

சே, பத்மநாதன்
ஆங்கிலத்துறை.

பலாவி ஆசிரியர் கலோகாலை,
திருநெல்வேலி.

I-9-1992:

நூலாசிரியர் இயற்றிய பிற நூல்கள்

1. இனுவைச் செகராகப் பிள்ளையார் பிள்ளைத் தமிழ்
2. இனுவை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்
3. அங்கை நாசி அருள் மஞ்சரி
4. முக்கொட்டத் துதி
5. கன்னகம் ஆயஞ்சூர் அம்புலித் தாது
6. ஏழிலி காவியம்
7. தண்டலை
8. தின்னஞ்சினு கதைகள்
9. இன்பவானில்
10. தமிழ் இலக்கணப் பூங்கா
11. இனுவில் சாந்தியடி வைரவர் திருவிரட்டை மனீமாலை
12. மருதனார்மட ஞானவைரவர் துதி.

(காட்சிக்)

வினாயகர் காப்பு

நாகத்தின் துள்பமெலாம் நஞ்சமிழுநம் நெஞ்சுகளில்
காகத்தின் பொலியுருவில் காட்சிதந்து தெம்புட்டும்
மருதத்தின் குனிர் விராட்சி மாதாவின் அருள்பாட
மருவினுவைச் சோசாச மழுகளிற்றைங் கரண்காப்பே.

(நூல்)

விராட்சிக் குளத்தெம்மா விடிவெள்ளியாய், நெஞ்சில்
இராக்கண் ஒளிவிளக்காய் எழுக!எங்கள் தொல்லீனையாம்
பராக்காய்ப் புரிந்திட்ட பாவமெனுங் கும்மிருட்டில்
ஏராட்டு அடிஉடைகள் கணக்கில்லாது தண்டனைகள்!

தண்டனைக்காம் காலமிதோ தயவின்றி நீன்கிறது
குண்டுகளின் மழை நடுவும் குழம்பிமனம் குழப்பத்தான்!
கண்ணடங்கள் உண்ணமெறிலை கடவுள்நீ ஏற்கு நடை
கொண்டுயிய நம்விராட்சிக் குளவிளக்கே ஒளிதருவாய்.

தருவாய் நீ நிழல் தந்து தமிழரினம் காத்திடவா!
உருவாய்நல் ஒளி விளக்காய் உய்ஞஞான ஒளி தருவாய்
பெரிதாகச் சராசரங்கள் பெற்ற பெருந்தாயென்று
திருமாமெய்ம் மறையெல்லாம் செப்புவது மெய்யேல்வா!

வா,எங்கள் குடுகற்றி வழிகாட்டு! நாம்நடக்கத்
தாவல்ல நெஞ்சரமும்! தாய்மன்னித் தருளானேல்
யாவர்தாம் எகமமீட்பார்? அநுவிராட்சிக் குளமருங்கிஸ்
சேவிக்கும் விண்ணப்பம் திருச்செவியில் உறைக்காதோ?

உறைப்பதுவும் எப்படியோ உடுப்பிட்டி மனோமன்யே!
இறுக்கிள்ளதாள் பிடியென்று எத்தனையோ கேட்டுறை
உறுத்துரைத்த உன்னுணை உறைத்தாத போதெமக்கு!
முறுக்கடைந்த எம்மித்சை முனிகள் தடைவிழுக்கும்மா!

அம்மர் கூன்னுளின்றி அடக்க மெமில் வராதாம்!
இம்மாயப் பிரபஞ்சம் எகம்யாட்டும் பேயடியோ!
ஏம்மாத வஞ்செய்தும் இயலவில்லை முழுத்திருத்தம்!
சிம்மா சாத்தாசி செய்வதொன்றும் அறியோமோ.

அறியாலுமத் குருடர்க்கோ அண்டுமலையாள் மக்கள்
உறவினரைக் காப்பதுவாய் ஓரசட்டுத் திமிரவேறு!
உறிகட்டி அமர்ந்துளையே உன்னுதவம் புரிபத்தி
வெறிகிள்ளேக் கிடிலில்லை விராட்சிப்பூங் குளத்தாயே.

தாயேஇப் பிரபஞ்சத் தாய்மாணய என்பதனுல்
ஒயாமா ஸிடவாழுவாம் உறுசேயும் மாயைதான்!
நாயாக அலைகையிலும் நாலெந்துசன் நாமத்தின்
ஏயாத ஆட்சியிலே தழைப்பிப்பாய் மனோமணியே.

மனோமணியே நாம்நாடும் வழிகளிலில் ஸாவிடினும்
ஈனுவில்ந் சொல்வழியில் கைதொழுமப் பலந்தருவாய்!
சனுதனியே எழுமவருள் தாள்முழுமைச் சரண்புக்கால
பனுகெஷ்டக்ஸி தகர்வண்ணம் பழுவினைகள் நீருவோ?

நீருவோ நெடுமலங்கள் நீருவோ பழுவினைகள்
ஊருதோ உன்னினைவே ஒயாமல்நம் நெஞ்சில்!
வீருதோ பேரினபம் விளங்குள்ளநன் தியானத்தில்!
ஊரும்பல் துயரச்சம் நூருவோ களைக்களேண!

கணகளினுல் சிலர்காண காதுகளால் சிலர்காண
உண்ணுவிற் சிலர்காண உடம்பூற்றில் சிலர்காண
எண்ணெந்துசில் சிலர்காண இன்மூக்கில் சிலர்காண
மண்காக்க வெளிப்பாடுமுன் மலரடியே நினையோமோ!

நினையாத பிரகாரம் நிகழ்சாவு, பிறப்பு, மணம்! நினைத்தெதுதான் நடக்கிறது “நெஞ்சே! அம்பாள் தண்டைடு புணையடியைப் பூல்வியிரு பொழுதெல்லாம்” எனத்தமிழர் மனங்கள்வாம் யார்சொலவார் வயற்றெகாமல்துறையர்வேள்!

துறைத்தியாத் தோணிகள்நாம் சுழல்காற்றின்படி புயணம், சுறவுசுழி கவித்தக்குமிடம் துறைஏம்க்குக் கோடி துறை சிறைப்பட்டோம் கொலைசெய்து! சிறைக்குள்ளும் கொலைநிற்குதோம் மறிமாட்டுப் பட்டிவயல், மாதாவே துணையுன்கால்!

காலிரண்டால் ஒடுக்கிறோம் காசுகழக்க மகஞக்கு கால்மூன்றால் ஒடுக்கிறோம் காசுகழக்கப் பேர்த்திக்கு கால்நான்கால் ஒடுக்கிறோம் காசுகழக்கப் பிடிக்கும் வால்கொள்ளா மிருகங்நாம் வறிவிதனியுட் தீர்பழியோ

பழிபாவம் கூசாமஸ் பலகீகாடி செயல்மூலம் எழுதென்றே உன்கையால் எழுதுவிததோம் நம்பித்தீர்க் கூடுதின்று கெஞ்சுக்கிறோம் அழியென்று இல்லும்நாம் ஒழியவில்லைத் தீவினைகள் ஒழிப்பாயோ பாழ்வித்தெயில்

பாழ்வித்தை நாம்படைக்கும் பரிதாபம் தனையனார்ந்து வாழ்வித்தை வருவிக்க மன்த்துயினம் தானென்கிற நாழுகின்றோம்! மீன்துள்ளித் தாவுவிராட் சீக்குளத்துத் குழ்வயலிற் சுந்தராயே துதிக்கின்றோம் ஜடன்தாக்காய்

நல்கிடரால் என்னுறு நாள்வெந்துந் திருந்தாத கல்மனமா இனித்துநுந்துமி? கருணையுடன் கொள்ள ஏற்கீழம் நல்மனங்கொள் பிள்ளைகளாய் நாசிடாங்கப் பகடத்தந்தான்வாய் வெல்தகுதிக் கட்டர்மகிழ் விடுதலைதா கொற்றவையே!

கொற்றவையே பாசாங்காய் கும்பிடுவெம் பிழைக்கண்டே
செற்றறூடன் எழுதாறு திருக்கோவில் பூட்டிட்டாய்!
குற்றமினுந் நீங்காரைக் கோள்கிறாமுத்தே எனினும்தாள்
பற்றாத்யார் பகுதப்பகல்ப் பரிந்துதிற கோவில்களை!

கோவில்களாய் நீர்புனிதங் கொள்வதுதான் என்விருப்பம்
பாவிகளேனாச் சொல்வோ பலகோவில் தகர்ப்பித்தாய்
தோவெடுத்துப் பகுதக்கூடல் நுண்ணடிகள் தொழுசினரேம்
தேவினகமத் திருத்தாமா சீர்விராட்சி வாழ்வதியே!

ஏதியேநம் கற்பகமே கண்ணென்றாம் நீதிதரி!
ஏதியேநம் கற்பகமே கருத்தெல்லாம் நீநிறைக
ஏதியேநம் கற்பகமே கையெல்லாம் உண்ணித்தாழு
ஏதியேநம் கற்பகமே கைதாக்கிக் காக்குவினை!

நினைவெல்லாம் மண்பிப்பள்ளிபொன் நினைவெல்லாம் ஓன்றள் தீன்
நினைவெல்லாம் நரி நாய்பேய் நிறையிருட்டு நெஞ்செநம்
வினையெல்லாந் திரண்டிஸ்கு விமானங்கள் குண்டுளைய்
நினைவுள்ளை என்பளவோ? நெடுந்துயரம் பாராட்டுவே!

அடிதொட்டும் டயர்ந்திடலாம் அடிப்பட்டும் தருந்திடலாம்
எடுதெரிந்துள் வழியென்று எப்பொழுதோ கொல்லிவிட்டாய்
அடியுதைகள் வழியேநம் அகந்தையெமக் கருளியதால்
படுகின்றோம்! அந்தைகெடப் பரிந்தருளென் நெஞ்சல்கே!

ஷலகத்து மொழியெல்லாம் கள்ளேடு பேசற்கே
பலகற்ற ஞானமெல்லாம் பாதங்கள் ஏத்தற்கே!
கலைநுட்பம் எல்லாமுன், கதியகுளைக் காட்டற்கே!
சீலைப்பட்டாக் குலமாறும் அவ்விராட்சிக் குளத்தானே!

தாள் செஞ்சுக்கு சிலம்புதங்கட சாரிந்தின்பாய் பாட்டிளக்காப்பா
தாள் செஞ்சுமெல் லடியிரலாம் சாந்திமிகு வாழவும்றூரீ |
தேள் பெய்செசீ நெஞ்சுர்க்கோ திணம்வெநாந்தே பறக்கின்றூர்
வாழுவிந்து தடுத்தாள்வாய் மருவிசில நாதகைசீயா!

தகரயினிலே ஒருபுத்தி தாண்ரீஸ் ஒருபுத்தி
தெருமன்றில் ஒருபுத்தி சீஅறையிஸ் ஒருபுத்தி
இரவினிலே ஒருபுத்தி எந்பகலிஸ் ஒருபுத்தி!
ஒருபுத்தி யோடுள்தாள் உள்ளில்லை நாம்பாக்களா?

மத்தகளாளன மனைவியன்ன மசிழ்சுற்றம் நண்பரென்ன
ஏக்கலித்துள் சுரண்ணட்டயும் உள்ளமற்ற கூட்டமென்றால்
துக்கமடி துள்பமடி சுடுநாகே உலகமார்மா!
இக்கணமே ஈர்த்திவரை ஈவாயுன் சிவவர்ஷிவே!

வாழ்வில்வெறுப் பூட்டிடவேர வாள்விரும்ப வைத்திடவோ
தாழ்வுபிணி துயர்வறுதம தந்துதந்து வனதக்கின்றூய்
குழ்புதல்வர்க் குண்மையங்கமக்க துணைத்திவிழு!
பாழ்வாழ்வுப் பற்றகலப் பட்டிவென்தாள் உமயவளே!

உமையவள்நீ ஆயிர்காத்த ஓராயி ரந்திருணம்
தமமெடியன்னிஸ் நெஞ்சுகுகித் தாயேன் றலரேமோ
நமையினியுங் காவென்று நன்றியுடன் நாம் கேட்டால்
சுமையான இவ்வாழ்வே ஈகவாழ்வாம்! உனர்வோமா?

உணர்ந்தோம் இவ்வுலகத்தும் ஒப்பிஸ்லேர் ஆக்பழுங்கு!|
பணிந்தெக்கள் புகிசிர்கள் பராபகராயுன் தாள்விதரமும்
மணியான காட்சிகள்டு மசிழ்ந்தாடும் இனபமது!
பிணிதுன்பம் அவர்க்கில்லை பெறுவாழ்வே நறுங்கள்ளால்

கண்ணல்கை ஏந்தியவர் கருணைமழுக் கடைவிழியாள்
பின்னல்புண் பிச்சியினாள் பிறைமேவுங் குங்குமத்தாள்
வின்னல்மெள் சிற்றிடையாள் மேல்வான்செல் பட்டுக்கடையாள்
அஞ்ஜெவிராட் சிப்பொன்னென் ஆஸ்காமை மங்கலமே!

ஒங்கலம் நேஞ்மணியுன் மலைப்பாதஞ் சரணம்நாம்
குங்குமத்தாய் உண்ணாட்டக்கெம் குடமுழுதும் அடைக்கலமே
பொங்குபடனை வெளிநடுவே சூவாக விஸிந்தவயல்
தங்குமொளி வண்டான தளிகளிக்குஞ் சுட்ரொளியே

சுட்ரொளியே மிகுநெருக்கத் துணையார் யாரோவென் ரு
மடையீநாம் என்னுகிறோம் வாழ்விலுறும் சிக்கிவெல்லாம்
உடன்னட்டி நின்றீயும் ஊழிவிதியே மெய்தசுற்றம்!
முடிவுன்பெடம் முனிதயர்க்கும் முழுத்துணை ஆகிடுனே!

ஆகுவது காலிசொத்தே ஆகூழிரன் பதும் அவைகள்
ஏக்போ கூழ்ளனலும் எம்மடைமை! தவம்வாய்த்தல்
ஆகும்னாம்! அவம்பிப்ருகல் அப்போகூழி என்பதுதாள்
யோகிநிலை எனவுணர்த்தி உழைபவுளை உய்விப்பாய்!

உய்விக்கும் தவவாழுவே! உண்மையிலே பணஞ்சொத்து
செய்விக்கும் எமையுழுதாய்த் தியந்துக்கொல் அடங்களையுப்!
கையேந்தி ஒப்படைத்தால் கணக்காயெல் லாந்தருவாய்
ஃயோநம் கணக்கில்லோர் அறிவிவ்தத் தெருட்டாயோ?

தெருட்டடியோ அடிக்கடியெழி சிந்ததகளை அங்கங்கே
இருட்டுப்பல நம்வழியிர்! இருட்டடியும் படுவதுண்டு!
அருட்குரவர் ஞானிகளின் அருநட்டின் ஒளிதருவாய்
வரட்சியிலும் வற்றுத் வளவிராட்சிக் கலையாழி!

யாழிலைக்கு குதிரவன்றி! யாம்மதிகள் ஒளிபெறுவோம்
காலீநீ ஒருமடையன் காளமேகம் புலமையுற்றுச்
குள்ளங்ப்பா ஒளிவீசத் துப்பியதாய் உலகேத்தும்
காளான்கள் எலுமக்கிள்ளோடார் கற்பகக்கா நிழல்புளிவாய்

புளிவாய்நாம் மலங்கள்கைப் பொம்மைகளாய் அறிவின்ரேம்
பரிந்தருள்க பரமதத்தார் பாந்வலையில் வீழுவாரும்
திருந்தலைனைத் தொழுநாழும் செழிப்புறுதல் காட்டிடுவாய்!
வருவாப்க்காய் மதமீமாரேம் வாகேளம் வேண்டுதலை!

தலைவலியை மாற்றுத்தர்துத் தலையணைய மாற்றிறண்ணும்
வலைவீச்சுள் மதமீமாறும் மடைமைக்குப் பதிலாகப்
பலமாயுள் காஸ்பற்றிப் பாவங்கள் நீதிதொழுகில்
நலன்சேரும் எனப்புகட்ட நயந்தெழுநம் மண்ணிடையே!

மண்ணிடையே வரழந்தபடி வாணிமுத்தி காண்பதெங்கே!
தண்ணீரில் கிடந்தபடி தண்ணாதல் கூடுவதோ
கண்ணியிலே விழுந்தபுரு கதையாகக் கலங்குகிறேம்
வண்ணவண்ணப் பயிர்க்குழும் மாளிகையில் மாதாவே!

மாதாமந் திரநாமம் மாயத்தீப் பிறவிக்காலும்
ஒதோதென் ருவகைதந்தும் ஒதோமாம் அதனுஸ்தான்
தீதீந்தும் ஒதுவித்துன் திருநாமம் திருத்துகிறும்!
ஒதோது நம்வெந்துசே உபந்திடநீ இன்றுமுதலு!

முதற்பிள்ளை கடபுளைன்போம் முகஞ்சளிப்போம் அடுத்ததற்கு
அதற்குக்கூக்கச் சனியென்போம் அடுத்ததையோ முனியென்போம்
வதைத்திடவோ அவரைநாம் வறிபாட்டிற் பழக்காமல்
விதைத்துநெறி பழுத்தொத்துச் சோக்கின்ரேஷநாமிகொடியர்

கொடியவர்களுக்கு சொத்துகளைக் குண்டுகளாற் பொடிசெய்ய விடுவதும்கூன் அருள்நடனே விழியெமக்குத் திறந்திடவோ செடுமதிகள் திருந்தியுள்ளால் கீழ்சானாம் அடையாவோ விடியல்மணி குழிப்பனியின் வெளியெல்லாம் அதிர்பவேன்!

அதிர்கின்ற ஒமெர்வியின் ஜிங்காவர் தமையின்ற கதிர்மாதா உழூங்காளைக் கழுதிகளில் விளைந்துவின் புதிரிலிடும் பொங்கலுணுங் பொலியுடுப்பிட் டித்தாயே அதர்மச்சிஸ் கணப்பனாடைப் புதித்தீக அமைதியிலை!

அமைகிளதும் விருட்சக்கிள் ஆணிவெர் தானை வூவே சமயவெநிச் கண்ணடக்கை தடுக்கும்கெடயம் எதுவோ நமைமயனித ராய்க்கண்மும் நடப்பிக்கும் ஒளியெதுவோ உமையுள்ளாற் சாட்டாங்க ஒப்படைப்பே! பல்லெற்றார்-

கார்த்திகரி மலை நாட்டாம் காவிளிப் பழங்கன்டோம் வேளின்றி மரங்கஞ்சோடோம் வீட்டாரி அறைகஞ்சோடோம் ஆவரியும் போரிடையும் உண்சிஸ்ரேம் சுராண்டாய் யாருணாசிந் தெறாக்காந்தார் அநுரமாதா சிவன்தாதா

தாதானன் ரேதினமும் தாயிடத்தில் தண்டலன்றி நீதாங்கி நம்வாழ்வை நீட்டுகொடைத் தொடர்ச்சிதிடு போதேனும் எண்ணுவமேஸ் புரண்டேத்திக் கதரேமோ? சிதங்கொள் பணங்காடு திகழி திகழுத்தெம்மதமே!

எங்குத்தா ரானுலும் இறைவிசுவா சம்பேணச் சம்ஹதித்தோர் தாம்சிட்டர்! சுசவரெனி அம்தீமச் செங்கமெந்தி தழுவாதார் தீயர்! முப் புரம்இவரை அம்மாநி அனவிலிடு அழுமீழும் மீள்பணிடல்!

எலாதார் உன்னினைமை, எலாதார்! இயலாதார்!
காலோயா தலைந்தோடிக் கலங்குவிருஷ் கலக்குவிருஷ்
சூலாயு தத்தாயே! சோற்றுக்கே பலரேஞ்சு
பாலோடும் அறுசுவைக்கங்கப் பாதகமுடி சிலரிஸ்வே!

இங்குநிலாக் கதிருதயம் இயற்கைவிதி வழியின் நும்!
தங்குகர்ப்பபம் தமையழிக்கும் தமிழருக்கோ செயற்கைவழி
சிங்களன் நம் குலஞ்சரித்துச் செயற்கைவழி தொடர்சிங்குங்
எங்களைநாம் திருத்தில்தான் இடர்தீரும் அருளமுதே!

அமுதகுண்ட வினிச்சத்தி அருந்திமட்டும் உயிர்வாழும்
குமிழியிதி தடிமுனிவர் குலம்போல நாமுயர்ந்து
சமயிகளாய் வாழ்வதற்குத் தடைமூல மலவகந்தை!
தமையவளே ஒடுக்கம்மா ஊத்தைமலம், காட்டுத்தைமலம்!

எம்மினத்தை அழித்தொழிக்க ஏரியேந்தி நிற்கின்ற
தம்மஞ்சர ணம்சிரர் தலைசிதற அடிப்பதற்குச்
சிம்மத்தாய் செலத்தடையாந் தீயவரெம் தலையுருட்டி
அம்மாநீ கிளம்பீயருள் அழியுடனே அக்கிரமம்.

அக்கிரமோ பாசகர்கள் அன்னுயன் கூபாசகரை
எக்கணக்கில் வென்றிடுவரி? இல்லைஅச்சம் என்றாலும்
சிக்கனங்கள் சிறுமைகளால் தினமொடுங்கித் தீகின்றேம்!
இக்கணமே மகிடர்குலம் ஏரிமாதா உயிர்க்குயிரோ!

உயிர்சொத்து வீடுபுலம் ஊர்பலவும் பறித்தார்கள்
அயல்நம்பி அகன்றேரை அழைத்திங்கே வதைக்கின்றார்
புயலாடுந் துரும்பாகிப் புழுவானேம் ஈழவர்கள்!
கயல்பாயும் வீராட்சிதொழுங் கண்ணகிகால் தரன்கதியே

தீயாகி ஊர்தோறும் கருணையினால் வீற்றிருந்து
வினாதவிலைத்துன் தியானந்தை விடிவீடும் வித்தகியே
மதுமலர்தூய் வழிபடுதல் மனஞ்சலிக்க வைத்ததென்றே
புதியதலை முறைமானப் பூக்கள்கால் குவிக்கிள்ளுய்ரி

குவிக்கிள்ளுரி ஆயுதங்கள் கொடுஅக்டிக் கெனக்கொடுக்த
புவிக்காலில்! குண்டுக்கால் பொசுக்குகிள்ளுரி எம்குடிகள்
விவைக்கெல்லாம் எம்தூயிமை இன்மைதான் காலென்றே
செபிக்கிள்ளேம் உன்நாமம் திகழுப்பிட் டக்கிறைவி!

விறைவீஷன் திருநாமம் ஏத்தாத எண்ணாத
அறையாலே பழவினைகள் கொடுமைகளால் சினதகிள்ளேம்
விறைகளிலே காடுகளில் தெருக்களிலே மடிகிள்ளேம்
செறிவிப்பாய் ஞானம்எம் சிந்தையிலே குருத்தாயே!

தாயேபால் இளநீர்தேன் தயிர்நெங்கெங் கனிச்சாற்றில்
நீயாடிக் குளிராமமா நிதமாடிக் களியம்மா
தீயாடும் பாலைவனச் சிறகெரிந்த பறவைகள்நாம்
ஒயாமல் தவிக்கிள்ளேம் உடுப்பிட்டி நிலாக்காஸ்காய்.

ஊய்சுருகாய் அள்ளுங்கூடு காற்றினிலே உலையுண்டோம்
நாய்களது முற்றுக்கையோ நமையுண்ண நமமத்சுற்றி!
நோய்களது முற்றுக்கையின் நாதனங்கள் நம் முடலுள்.
ஒய்வெனவோசி சாவேலும் உடன்வழங்க உளம் நாடு!

நாடெந்தில் ஒருவிட்டில் நயந்தனைப் பாழாமல்
ஒடுங்கள் பலதேசம் ஒருவர்க்கரி நாடாக
வாடுங்கள் எனப்பிரித்த வல்வினையோர் நாமிமான்றுய்க்
கூடும்நாள் குளிரும்நாள் குழமந்தருள்க சிவநாச்சி!

நாதசியமிரா சிலைக்கல்வில் நன்னூகிறுய கோவில்களில்! எச்சுஞ்சீ எனும் நம்கல் இதயம்ராண் நன்னையார்? முத்தால்மு வுலகையுமே முடிக்கவல்ல முனிகள்நாம் டீக்கீக்குறி நெஞ்சிருட்டுப் புண்ணியர்நாம் சிவகாமீ!

சிவகாமீ நம்மீறி தேசத்துச் சகலருமே
குவிபண்புக் கோவிர்களாயக் குணங்கொள்ளில் இம்மண்ணீ வீ
எவன்வாலாட் டிடமுடியும்? ஏரித்தெம்மைச் சொலமுடியும்?
சுவத்தல்லுந் துவக்கேந்தித் தூரத்தாதோ கொள்ளையா?

கொள்ளையனுயக் கோடிபணம் குவித்தவணக் கும்பிடும் நாம்
உள்ளடெமலைம் கருக்காவு உயர்முனிவர் தமைமட்டும்
ஒளியியாய் வணங்குவமேல் உள்ளொளிதான் பெருகாதோ
தெள்ளமுதே உடுப்பிட்டித் தேன்மழையே மீளோமோ?

மீளோமோ இன்னுமொரு வியாதி நின்று? மாதாவே
ஆளொருவன் கடவுளைந் அப்பித்தா நான்தருவேன்
கூழென்றுல் குதித்தெழுந்தற் குறித்தன்மை துறப்போமோ?
பாளைக்குள் நுங்கெட்டிப் பாட்பளைகுழ் ரஞ்சினியே!

ரஞ்சினியே அறங்காக்க ரணகளத்தில் நிற்கும்புலிப்
பிஞ்சுகளை மிஞ்சுமொரு பெருமுனிவன் தானுண்டோ?
தஞ்சமனி! நாளைமுழுத் தமிழிழம் அம்முனிவர்
தஞ்சீல ஒளிக்குளிர்ச்சி தனிவாட்டு பயிரவியே!

பயிரவியே மீன்கொத்தி பரந்துகளின் காற்சவடு
பயில்லனல்வென் கரையேரி பட்டிச்செம் மறிவிராட்சி
அயங்கந்த அந்புதமே அகதிகள்சொத் தைத்தவித்த
முயலத்துக்கும் உட்டைச்சார் முடித்தோட்டு கீப்பஞ்சா!

பஞ்சமுழல் மக்களுக்காய்ப் படிக்காசு கடவுளிடம்
தஞ்சிறந்த பத்சியினால் தருவித்தார் நாயன்மார்
கஞ்சிதிதொட் டித்தரும் கைக்கொண்டுப் பசிதீர்த்தார்
நஞ்சைவ நாவலனுர் நாயகிதீன் ரும்மறந்தோம்!

மறந்தறங்கள் எல்லாமே மன்மூட விட்டதனால்
எறும்பீயாய்ப் பொசுங்குகிறோம். இக்கணமே அவற்றையெல்லாம்
பறந்தோடி நாம்மீட்கப் பரிந்தருள்வாய் ஆண்மபவம்!
நிறந்திகழும் ஒவியங்கள் நிறைகொயில் நிறைசுக்தி!

சத்தீ!தோடு சுக்கையுண்டு சத்தின்றித் தளர்கின்றோம்!
சத்துங்கம் மனம்மெய்க்கு சண்டாளர் சதியரகால்
மதிதாடும் தயிராகி மனஞ்சித்தங் கலங்குகிறோம்
செத்துச்செது துயிர்க்குரிடி தீர்க்கவரம் அருள்வாயால்

வாயாற்பொன் வயலுழூவோர் ஏ ஏற்செந் நெப்பிரதப்போச்
வாயால்நெல் மணிகுவிப்போச் மனத்தால்தான் சோறுண்பர்
வாயால்நின் னருளேத்தி மனத்தாற்டு சித்தாலும்
தூயாய்நீ வழங்கிடுவாய் தொல்வினை தீர்அருளானை!

ஆடையொரு சந்தியில்பார் அமுதர்வுந சந்தியிலே
வீடிழுந்த பெண்டுரீளீ மேவுமொரு சந்தியிலே
போடுகின்றூர் துண்டில்சில புல்லர்அவர் பண்பினுக்கு
தேடிவரத் தடையுமுண்டோ தீங்குடுப்பிட் டிக்கரணை

அரணை ஆண் வர்க்கத்தின் அடக்குமுறை ஏற்றில்லாம்
முரணுத இரும்பொறையின் முழுமீப்ப மங்கையர்கள்
வர இருட்டில் பயந்த துபோய் வரிப்புலியாய்க் களம்பாய்ந்தும்
திரண்டுன்காற் கதறுமல் திரியாண்பேய் சுந்தரியே.

அந்தரியே நீநினாத்தாவி அக்கிரம் படைகுவிக்கும்
கந்தகத்தீக் குண்டுகளின் களஞ்சியமே ஏரிந்தொறியும்
இந்தங்குமை எம்மலர்க்கேள் இன் ஒந்தான் விளங்கவில்லை
கந்தரியே தொழுவக்கிதம் துபர்தீர்க் குந்ததியோ!

அடியோகாற் பந்தாக அறம்புறமாய்! துடிக்கிள்ளேம்
வடிவேல்கை ஏர்மிக்குலம் வந்தெதம்கை மீட்டாவோ
முடிவாதே தமிழ்நூம் முழுச்சரண கதியேற்பாய்!
விடிவீச உபுபிட்டி விராட்சிமசிற் நார்ஸியே!

நார்ஸியே நாள்பத்தில் நாள்பிடிப்பேன் மழுமென்றேன்
ஜோரவெறி ஆண்டிரண்டாய்டி குப்புநவே கிடப்பதற்குக்
நார்ஸியே! உன்னருளைக் கடலென்றால் போதுவதோ
பூணமாய்க் காப்புக்கேள் பெசுக்கம்பா இங்கிடாலேயே!

கொலைபோலும் பிழைபுரிந்து குந்தமுணர்ந் தழுதேஷ்வர
தலைபோகும் கிடந்தலைப்பட கைபோக்கித் தாங்குமநீ
பலபிறவிப் பாவங்கள் பரிந்தெங்கணி அழுகின்றேம்
நிலவுவிமப நீர்விராட்சி நிதியேதா விடிவுதனை!

தனைப்புக்குந்து தனிவாந்தி தனையுண்டு தாழாமக
சினைப்பிக்குத் தீவுதந்தி தீங்குகளைப் பெருக்காமல்
முனைப்பகந்தை உந்தலிலே மூன்பகைகள் வினதக்காமல்
தனைப்பெல்லாம் நீயாகில் நீதகுவாய் கனியாத்தா!

ஆந்தாநம் வீடெரித்து அத்தீயில் குளிர்காடும்
ஓந்தான்கள் எங்குறினும் சங்காரஞ் செய்யம்மா!
ஏத்துநமக் கித்துயரேல் இடிப்பவாட்டுன் கோவில்படக்
ஏத்திருக்கும் துயருக்கும் கணக்குண்டோ! தீச்சருகாமி!

சருகேறுந் தீபச்சைத் தழைவனமும் பொசுக்கல்போல்
நரிநெஞ்சர் பழித்தீயாஸ் நாசம் மாஷ் சிங்களமும்!
விரைவில்பார்! எனதீயே விளம்பிடுதல் கேட்டது!
கருமாரி உடுப்பிட்டுக் கண்ணிக்கடைக் கண்பட்டு!

பட்டதெல்லாம் நம்பறியால் படுவதெல்லாம் நம்பறியால்
துட்டரெமைச் சூடும்படியே தூண்டுவதும் நம்பறிதான்
விட்டினியே நும்பழிநாம் விரும்பிடநீ திருந்தில், உடுப்
பிட்டிஹமா இக்கணமே பேரருளாஸ் இடர்தீப்பாய்!

தீயக்குபெருந் துயரவிலக்கச் சிறுசிறுதுன் பம்நல்குன்
தாய்த்தனத்தை உன்னடியர் ததும்பவிறி ஏத் துகிறோம்!
தேய்க்கமலம் நீல்கும் சில்லறைநோய் வாழ்த்துகிறோம்
ஓமயப்பன்தீ! நாம்மந்தை வெள்ளாடே! உன்பொறுப்பு!

பொறுப்பேற்றுய் நமைதுந்தப் புழுக்களினை எனவுணர
வறுத்ததுயர் வகையெல்லாம் மனம்நீங்கிப் பறந்தனவே
பறப்பதுபோல் வானத்தில் பரவசராய் விட்டோமே
வெறுத்தவரும் பணிகள்ரூர் விராட்சியம்மா விசாலாட்சி!

ஆட்சியிங்குன் அருளாட்சி! அனைத்தீழு மக்கள்மனக்
காட்சியுள்ளுள் திருக்காட்சி! களங்கமிலா மதிமயம்நாம்!
கேட்கிறது பூபாளம்! கீழ்வானஞ் சிவக்கிறது
மாட்சியுடுப் பிட்டிவளர் மனேன்மணிவாழ் ஏன்மயமே

உன்மயமே என்றுகில் உடுப்பிட்டிப் பூரணியே
பொன்மயமே நம்வாழ்வு புல்லர்கொலை விடிபூழி
நன்முனிவர் மயசம் நாடெங்கும் நற்பண்புத்
தொன்மையெலரம் மீண்டெழுமே! தோய்விராட்சி அலவெட்டி

அல்வெட்டி எழுநிலவே ஆரெக்கட் காத்தானே?
வல்வெட்டித் துறைவயலார் வல்லீஸ்வரி பிகையமர்ந்தோய்
சொல்கட்டி நாமடியா துதிபாடக் கசிந்தகுள்
கல்கட்டி நீந்தமுயல் கதையிந்த வாழ்வமறு!

மருமலங்கள் தேய்ததுயிரை வான்முத்தி அடைவிக்கும்
பிறவிமா னிடசென்மம் பெருந்தவஞ்செய் தல்வெண்டும்
பறபறவென் நேவயிற்றுப் பசிதீர்ததே மாயகின்றோம்!
பிறவிக்கு மங்களமுன் பேருளால் பாடன்னுய்!

நாய்வளர்த்தல் நட்டமென்று நாய்விட்டில் வளர்க்காடுத
நாய்கடிக்கும் கவனம்னன நம்வீட்டுப் படலைகளில்
நாய்வயிற்றுப் பிச்சையரைக் காய்வெட்டட எழுதி, விசர்
நாய்கடிக்கும் என்னுன்றோ கலங்குகிறோம் வீரதுர்க்கா

வீரதுர்க்கா நாம்தொழுலோ மின்னல்வே கம்அதற்குக்
காரணமோ கவனமெலாம் காசுழழுக்குந் தியனந்தாள்
ஒரிடத்தில் ஒய்ந்தமர்ந்துன் உருள்ளாணும் மனந்தகுவாய்
ஏரணிகுழ் வயல்மாதா இன்னருட்கே புத்திரியே!

புத்திரியைப் புத்திரரைப் புவியாகப் பெற்றதுவும்
சுத்தமனப் பத்தியுடன் தொழுதுசிலர் ஒழுகுவதும்
சுத்தியத்தின் வெற்றிமனந் தளராமல் நம்புவதும்
ஒட்டினையும் மட்டும்தான் ஈழத்தோங் கறச்செய்கை!

கை காலைத் தகர்த்தென்ன கர்ப்பூரம் தாநேதென்ன
செய்கோவில் தகர்த்தென்ன தெய்வம் நாம்மறந்தோமோ
துய்யமனத் தோடுன்னைத் தொழும் வெற்றி வழிபாடு
உய்யவழி யேசெய்தார் ஒழியுமினித் துய்ரநூறு.

நூறுவீதப் பெருமையைது நோய்மலை வாழ்வினிலே
நூறுவீத இன்பமெதில் நூதனிநம் வாழ்வினிலே
சேநிதெனக் காட்டியெழுமத் திருப்பிட்டாம் உண்ணோக்கி
பரந்தெவத்து விணமலங்கள் பற்றுகள்தீர் நூயிரமே!

ஆயிரம்பேர் பாடுபட்டும் ஆகாளன் காரியங்கள்
தாயுன்கால் மலைச்சுற்றுத் தடையின்றி முடிந்தனவே
நாயலைச்சல் படுமெமக்குள் நறுங்கணவாய் இனிப்பவனே
மாயவனின் தங்ககமக மாயிவிராட் சிச்சண்டு

ஏன்றும் பகைவிரட்டிச் சாருஞ்சுதந் திரவாழ்விஸ்
தின்டாட்டம் இல்லையென்று தெளிந்திடவும் முடிகுவதோ?
பள்ளடவினை பதுங்குமுள்ளுருப் பகைவரினால் வாட்டிடலாம்
பள்ளடவினை தாங்யாவும்! பாற்றுடுப்பிட் டிபின்மகனே!

மகனோபோக்கி களத்தில்! தாய் வயதினரோ வாங்கித்தா
நகப்புச்சென் அஞ்சன்டை நடத்துகிறா வீடுகளில்!
மகனோபோர்க் களத்தினிலே வாணந்தெரு வேலிக்குள்!
புகுமோது வறிவெமக்குப் போய்கள்று தீமாணய!

ஊரையதரும் உடல்வாழ மாயைதரும் ஆறுடைகள்!
மாரையயினை இதற்காக வாழ்த்திடலாம்! எனில்எம்தா
நாயெணவே இச்சைக்கால் நாசஞ்செய் மனமாயைப்
பேயகற்றி மெய்ஞ்ஞானப் பிழவாய் தாய்சிவையே.

சிகவயேழு கண்யவனே செய்யவளாய்ப் பசியவளாய்
வவின் முகிவின் வண்ணமுமாயக் காட்சிதந்துங் எடியவரைத்
தவவாழ்வில் தழைப்பிக்கும் தாய்க்குந்தாய் ஆனவனே
அவலங்கள் போதுகடி ஆள்கவிராட் சிக்கக்கரயில்.

கரையாநம் கல்நெஞ்சம் கருணைநீ கொளினல்லால்!
நரையாநம் மாசுசகஞம் நாயகிநீ நினைந்தல்லால்!
நரிநாய்பேய் பாம்புறையும் நம்நெஞ்சைத் திருத்தென்னணம்
மருவாதோ இம்மெனவே மனோன்மணியே, குங்குமமே!

குங்குமத்தா யேசரணம் குளிர்ந்தருளம் மாசரணம்
மங்கலத்தா யேசரணம் மகிழ்ந்தருளம் மாசரணம்
இங்கெதிலும் நின்கருணை எழில்காட்டி ஆளசரணம்
கங்குப்பனை வடவிகளின் காட்டில்விராட் சிக்கழுலே.

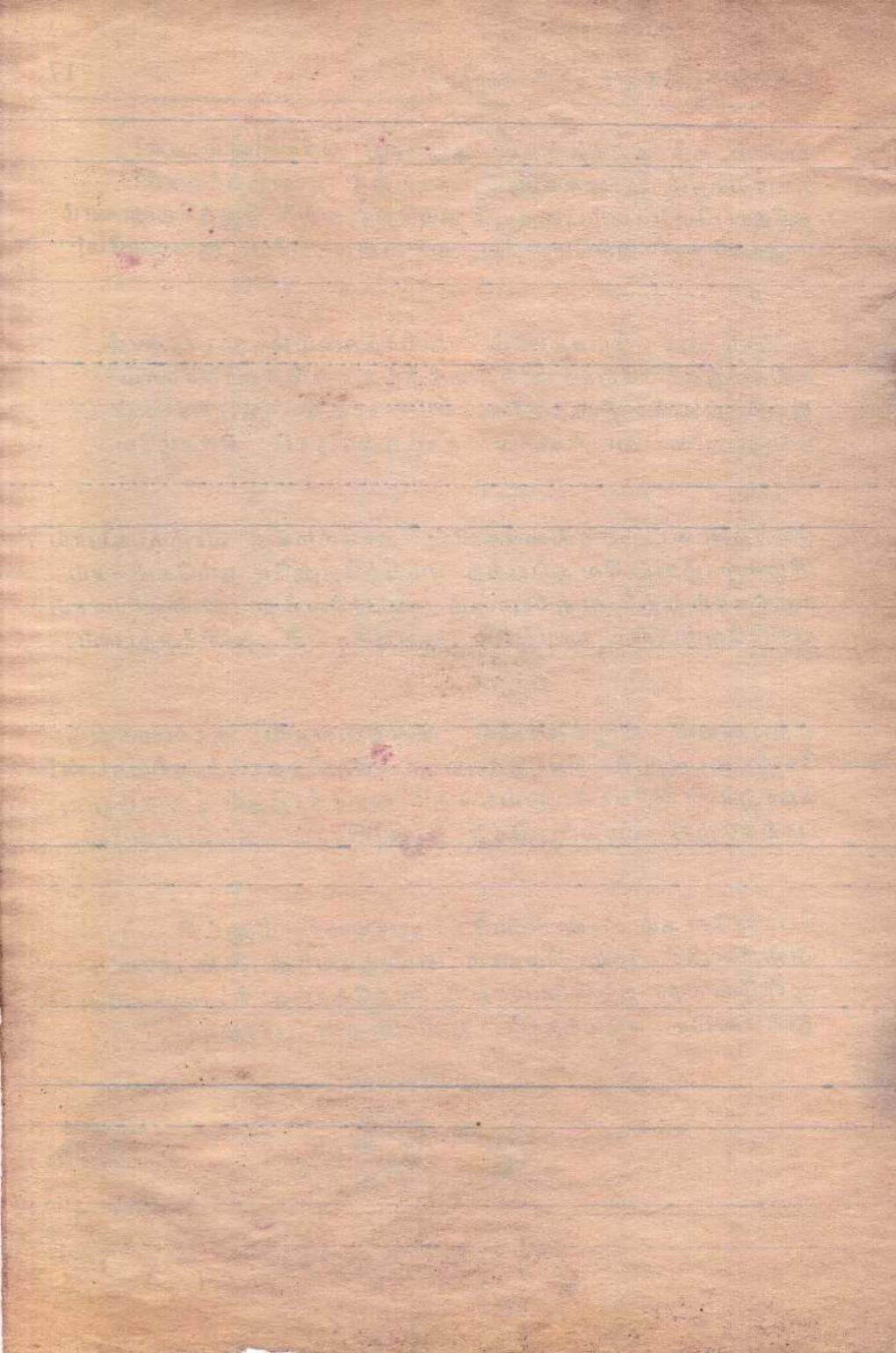
கழல்தன்றை சுதங்கைகளின் காலெமக்கு வாழ்மஜையாய்
விழல்வாழ்வில் வெறுப்புற்ற மெய்ந்நெஞ்சே நம்நெஞ்சாய்
சுழல்காற்றுத் துரும்பாகும் துயர்வென்ற திண்ணியராய்
குளிரவேம்பின் நாயகியே குளவிராட்சி தனிலேற்பாய்

ஏற்பதுவும் இழுத்தடியில் இருத்துவதுங் குகன்கையில்
வேற்படையைக் கொடுத்தமரர் விடவீந்தாய்க் குரியகடன்!
தோற்சொறிகொள் நாய்கள்நம் துயர்தீர்த்தல் உன்பொறுப்பு
பாற்கமழுவு வாய்ப்புவிகள் பரவுவிராட் சிப்பொன்னே.

பொன்னேநம் புண்ணியமே பூமதுரை மீனுட்சி
அன்னேபிர பஞ்சமெலாம் அமர்ந்தவளே அற்புதமே!
முன்னேதோ நல்வினையால் முனைந்தோம்தாள்! புகும்புகவே!
இன்னேவா ஈழவர்நாம் இனியுன்றன் பாரமடி!

(கப மங்களம்)

வ.
அருள்தரு அம்பிகை துணை

வல்வெட்டி த்துறை சேர்
கோம்மன்துறை மேவும் அருள் மிகு
மனோன்மணி அம்பாள் மேற்பாடிய
திருவுஞ்சற் பாக்கள்

.....

ஆக்கம் : கனிஞர் பொலிகை ட. திருப்பதி

காம்பு.

கொம்மந்த றைமேவும் கோதில் மனோன்மணி
அம்பாள்தன் மீதாஞ்சற் பாவாக்கச் - செம்மையுந்து
வந்தனன்றே செய்கின்றேன் வாரணனே என்னுடைய
சிந்தயிலே வந்தருளைச் செய்.

நாஸ்

மின்னெனவே ஒளிகாலூம் தாண்கள் நாட்டி
வியத்தகுநன் மாணிக்க விட்டம் டூடிப்
பள்ளிய முத்தாலே கயிறு மாட்டிப்
பாங்கான பசும்பொன்னால் பீடம் இட்டுப்
பின்னமிலா மனத்தவரால் விதானம் கட்டிப்
பெருமையுற அமையுஞ்சல் மீது மேவி
இன்னவெலாம் தீர்த்துவைத்தே இதம் விக்கும்
இன்னமுதே மனோன்மணியே ஆர் கணஞ்சல்।

(1)

தஞ்சமுக வஞ்சியர்கள் கயிறு பற்றிக்
 கணிவுபெற நினைவேண்டிக் கண்ணீர் மல்க
 தஞ்சமென வந்தடைந்து நிலைகு வைந்து
 தமைக்காத்தல் வேண்டுமெனப் பலரும் வேண்ட
 பஞ்சமுக அர்ச்சனையைப் பார்ப்ப னர்கள்
 பரிவுற்றுப் பாங்குறவே செய்து நிறப
 வெஞ்சினமில் கொம்மன்த றையு றையும்
 வியனாரும் மனோன்மணியே ஆர் ஊஞ்சல் ! (2)

பஸ்வியங்கள் ஒருங்கிணைந்தே இசையே முப்ப
 பண்பி ஹுயர் அந்தணர்கள் வேதம் ஒத
 அல்லவுற்ற மக்களொலாம் அகங்க விப்ப
 ஆர்வலர்கள் உளங்களிந்து கானம் பாட
 எல்லவரும் எழிற்கோலம் தாங்கி நிறப
 எழ்மருங்கும் மின்குமிழ்கள் ஒளியைக் கக்க
 வல்லவர்வாழ் கொம்மன்த றையு றையும்
 வண்மைமிகு மனோன்மணியே ஆர் ஊஞ்சல் ! (3)

களிவண்டு மதுவுண்டு கானம் பாடும்
 கனகமலர்ச் சோஷலயிலே கால மெல்லாம்
 களிகொண்டு வீற்றிருந்து காக்கும் எங்கள்
 கருணைமழை பொழிகின்ற அம்பி கையே
 அளிமொய்க்கும் பலர்மாலை தனைய ணி ந்து
 அழகாரும் காட்சிதரும் ஆர ணங்கே
 நளின மலர்த் தேவேநின் அடியார் வேண்டும்
 நலமருங்வாய் மனோன்மணியே ஆர் ஊஞ்சல் ! (4)

சுகந்தமுறு மலர்மடலை மருங்க சைய
 துங்கமுறு மாவிலை தோ ரணங்க ளாட
 அகம்பாவம் அற்றவர்கள் அஞ்பி செய்ய
 அகமகிழ்ந்தோர் தமைமஹங்க கானம் பாட
 இகமதிலே தமைக்காக்தல் வேண்டும் என்றே
 இனப்பைய மாகியண்பர் வேண்டி நிற்பத
 தகவினர்வாழ் கொம்மன்த றையு றையும்
 தண்மைமிகு மனோன்மணியே ஆர் ஊஞ்சல் ! (5)

நன்மனத்து நின்னடியார் நாடிக் கோவில்
 நற்பணிகள் பலவற்றை நயந்தி யற்ற
 இன்னரிய கருணையினை எவர்க்கும் நல்கி
 எப்புகின்ற துயரமெலாம் தீர்த்து வைக்கும்
 பன்னரிய சீர்மேவும் பழனம் குழப்
 பாங்காரும் பொய்கையது அருகி ருப்ப
 அங்பெரலாம் இசைபாடி ஆடி நிறப்
 அம்பிகையே மனோன்மணியே ஆடர் ஊஞ்சல் ! (6)

மலர்முகமெய் யடியார்தம் மனங்கள் ஆட
 மண்ணவரும் விண்ணவரும் மகிழ்விள் ஆட
 பலமலர்கள் சமந்தணந்த பாலை நல்லார்
 பரவியாடப் பாங்கிலுள்ளோர் பாடி ஆட
 அவர்விழிகள் அசைந்தாட அல்லோன் ஆட
 அண்டகரா சுரங்கவௌலாம் ஆட ஆட
 நலம்போற்று நல்லருளை மிகவ முங்கும்
 தன்னுளத்து மனோன்மணியே ஆடர் ஊஞ்சல் ! (7)

அருள்வேண்டி ஆபத்தில் வரும் வர்க்கும்
 அபயந்தக் தாட்டொண்டு வழியே காட்டி
 மருள்கொண்டு வருமவர்க்கும் மனமு வப்ப
 மயநல்கி இப்புவியில் வாழ வைத்துத்
 தெருள் கொண்டு வருமவர்க்கும் மேலுந் தந்து
 தென்றலுலாம் சோலையிலே நீய மர்ந்து
 இருள்கூழ்ந்த மனத்தவரும் ஒளியே காண
 எழிலாரும் மனோன்மணியே ஆடர் ஊஞ்சல் ! (8)

வாணோடு முட்டுகின்ற மாம ரங்கள்
 மருங்கிலுள் வாழ்மா கழுகு தெங்கு
 தேணோடு மலர்சிந்து தேமா என்னும்
 தெவிட்டாநல் மணமலர்கள் திரும் ரங்கள்
 காணோடு வீசமிளம் தென்றல் என்றும்
 கருதுமுயர் சுகமளிக்கும் நல்ல காற்று
 மாணோடு நிகர்விழியார் மகிழ்ந்தே ஆட
 மன்றுபுகழ் மனோன்மணியே ஆடர் ஊஞ்சல் ! (9)

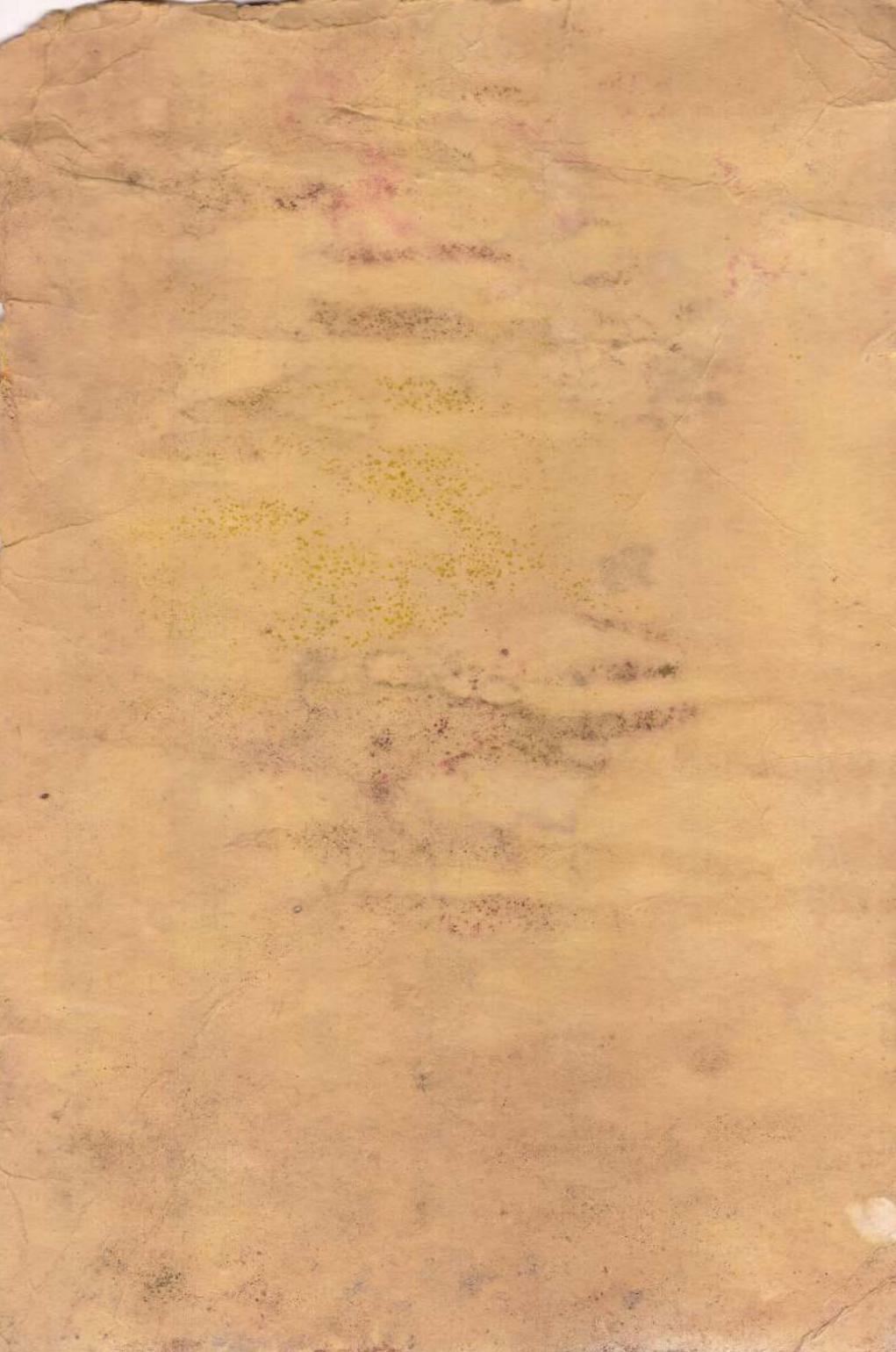
பாங்காரும் உளத்துவனே ஆமர் ஊஞ்சல்
 பக்தர்தம் அடியவனே ஆமர் ஊஞ்சல்
 நீங்காநோய் நீர்ப்பவனே ஆமர் ஊஞ்சல்
 நிலையிழந்தார்க் கருங்பவனே ஆமர் ஊஞ்சல்
 ஆங்காரம் அற்றவனே ஆமர் ஊஞ்சல்
 அசிலத்து நாயகியே ஆமர் ஊஞ்சல்
 தீக்கானம் நயப்பவனே ஆமர் ஊஞ்சல்
 தீண்மையும் மனோன்மணியே ஆமர் ஊஞ்சல் ! (10)

வாழி

வானுவர்ந்த கோபுரத்தை விந்தை யுற்று
 விளங்குகின்ற வாகனத்தை வீதி தன்னை
 மன்னிலுயர் பொய்கையினை மாண்பு மிக்க
 மனோன்மணிதன் திருவருவை கோவில் தன்னை
 நல்னரிய விளக்குதமை நலிலொ ணாத
 நலங்குன்றாப் பூங்காவை மேலும் நல்ல
 என்னரிய பலவற்றைத் தானஞ் செய்த
 எல்லோரும் பல்லாங்கு வாழி வாழி !

மங்களம்

காவுப்பிரதாஸ தச்சகம், வள்ளங்குரபன்னலை - காழ்ப்பாலை